

Na zadnji večer smo se poslovili od Poljčan z novim razumevanjem, da netopirji niso le strašljivi nočni obiskovalci, ampak izjemna bitja, ki si zaslužijo našo pozornost in zaščito. Teden dni raziskovanja, smeha in prijateljstva je minil prehitro, a spomini bodo ostali.

Tako je dijaški biološki tabor 2024 v Poljčanah zaključil še eno poglavje v zgodovini mladih raziskovalcev. Netopirji so odleteli nazaj v noč, mi pa smo se vrnili domov z novim znanjem in zavedanjem, kako pomembno je varovanje narave – pa tudi z novim spoštovanjem do nočnih prebivalcev naših gozdov, jam in cerkva.

"Pa kje so ti emardžinatusi?" ali "Netopirska skupina na Biocampu 013"

Lana Lesnika, Mitja Dobovišek

Letošnji Biocamp je potekal v začetku julija v Fokovcih na Goričkem, kjer je ponovno delovala tudi skupina za netopirje. Tokrat smo skupino sestavljali Stina J. R., Lia M., Lana L. in Mitja D., na terene pa nas je popeljal naš mentor Jan Gojznikar. Seveda ne bi bili netopirska skupina, če nam ne bi tradicionalno družbe delali netopirski mladiči.

Tako kot vsako leto, smo pregledovali mostove in se ob vzdrikih "KOPRIVE!" vseeno dokopali do vsake opažene špranje. Zaradi za netopirje večinoma neprimernih mostov prek Ledave in Mure, nam je biološka doživetja popestrila prisotnost preostalih živali, med njimi predvsem iztrebki vidre (*Lutra lutra*). Odrešitev smo nato iskali ob lovskih kočah, gasilskih domovih, kapelicah in mrliških vežicah. Kljub temu, da smo temeljito pregledali zunanost vseh prej omenjenih zgradb, nas je presenetilo pomanjkanje najdb vejicatega netopirja (*Myotis emarginatus*). Po večdnem iskanju te vrste smo se obupano vračali nazaj v tabor, ampak smo se takrat odločili, da končno pregledamo še fokovsko mrliško vežico. Kljub našim nizkim pričakovanjem, nas je presenetila prav posebna oranžna kepica. Pa ga imamo!

Za oddih od vročih dni nam je prijal pregled ene redkih jami podobni struktur v Prekmurju, zapuščenega železniškega tunela pri Stanjevcih. Tudi tukaj nam koprive niso bile kos, kljub dvojni prehojeni razdalji ob ugotovitvi, da smo sprva prišli do napačnega, še delujočega železniškega tunela. Ko smo končno našli pravega, smo takoj opazili velike predstavnike rodu *Myotis*.

Kljub dobri popisanosti Goriških cerkva, smo jih nekaj vseeno obiskali. Ob pregledu cerkva nam koprive niso povzročale preglavic, nam pa jih je vročina. Zaradi mentorjeve neprimerne obutve, sva se morala ponovno žrtvovati avtorja tega besedila. Preznojena sva z veseljem sporočila, da sva našla gvano. Kjub že poznanim lokacijam kotišč, smo

SLIKA 48. a) Vejicati netopir (*Myotis emarginatus*) (foto: Mitja Dobovišek), b) sivi uhati netopir (*Plecotus austriacus*), c) nimfni netopir (*M. alcaethoe*) (foto: Lana Lesnika), č) netopirska skupina na Biocampu 013 (foto: Mitja Dobovišek).

našli novo za belorobega netopirja (*Pipistrellus kuhlii*) ob lokalni rotundi ter za sivega uhatega netopirja (*Plecotus austriacus*) v eni izmed nepregledanih cerkva. Mentor nas je veselo presenetil tudi z ogledom gradu Grad v kraju Grad, kjer smo srečali male podkovnjake (*Rhinolophus hipposideros*), navadne netopirje (*M. myotis*) ter dolgokrile netopirje (*Miniopterus schreibersii*).

Še en način določanja je bila uporaba ultrazvočnih detektorjev in snemalnika, kar nam je predstavilo svet netopirske orientacije z zvokom - eholokacije. Najbolj vznemirljiv vir naših najdb pa so bila mreženja. Velika netopirska aktivnost na mrežah nas je dobro zaposlila, naš trud pa se je na koncu le poplačal. Po večkratnih meritvah se je iz mentorjevih ust zaslislalo: "Piši *alcaethoe*." Več o tej nepričakovani najdbi pa kje drugje.

S popisanimi 14 vrstami lahko rečemo, da je bila netopirska skupina konec koncev kar uspešna. Zahvaljujeva se vsem udeležencem tabora, organizatorjem, mentorjem ter seveda tudi glavni popestritvi naše vožnje: Frajkinclarjem in koprivam, zaradi katerih ne bo revme.